

De platanen in Aix

De platanen in Aix

Joost Bruins

COLOFON

ISBN 9789051798845
1e druk, 2014

© 2014 Joost Bruins

Dit boek is een uitgave van Gopher B.V.

Keizersgracht 75-II
1015 CE Amsterdam

Exemplaren zijn rechtstreeks te bestellen
via internet: www.gopher.nl en bij iedere boekhandel.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

This book may not be reproduced by print, photocopy, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Herlezend zie ik een van twee:
De hoek - ofwel de waterlijn.

Fernando Pessoa

Inhoud

1987

Zee 13

Beeld 15

De laatste dag 16

1994

Cyclade 21

De piramiden 22

De zaaier 23

Toen de zieke keizer 25

Nymphaea 26

Ik wil geen ode brengen, nooit 27

Een turkooizen hemdje 29

1995

De Roemeense kok 33

De platanen in Aix 36

1997

Duiken 69

Ik bouw mijzelf een huis 77

1998

De aankomst in de lagune 91

2000

Een hete wind 97

2001

Zomer 103

2002

Hond en beer 107

2005

Baren en er zijn 111

2009

Klimmen 115

Hommel 116

Muis 117

Roos 118

Kruispunt 119

Merel 120

Opstanding 121

1987

Zee

o ja daar stond ik en koud dat het was in die duinpan waar het zand in mijn schoenen kroop en de kleur van de zee was zo onwerkelijk licht dat ik nooit eerder zag onder een lucht zo kleurloos dat ik duizelig werd in dat hallucinerende licht waarin dingen nieuwe vormen krijgen en gestalten niets menselijks meer hebben toen ik *haar* zag en de vloed kwam snel opzetten vuilwitte schuimkoppen op de branding en ze moet gedacht hebben dat ze alleen was terwijl ze staarde naar de scheiding tussen zee en lucht die langzaam oploste en ik haar afgetekend tegen die grauwe achtergrond zag zoals niemand daarna haar meer gezien heeft en het was zo koud en ik dacht nog hoe houdt ze het daar uit want ze had alleen een zwart jasje aan om dat magere lijf van haar zodat het me nauwelijks verbaasde toen ze waarschijnlijk door de kou bevangen wankelde en traag als in slow motion in elkaar zakte en in plaats van wat ik gedacht had te zullen doen naar haar toegaan en haar meenemen ver weg bleef ik als verlamd staan niet in staat me te verroeren en ik zag haar liggen haar gezicht zo triest of nee dat maak ik ervan toonloos was het alsof gedachten er tegelijkertijd met plooiën en rimpels uit wegtrrokken terwijl haar zwarte haren even in slierten in de wind wapperden en ik haar ogen zag die naar iets leken te kijken dat niet meer bestond en de vogels die ik eerst niet opgemerkt had maar overal om haar heen op het zand bleken te zitten vlogen één voor één op terwijl het geluid van de branding veranderde en zij moet nog iets gevoeld hebben de vloed was haar toen al angstwekkend dicht genaderd want ze bewoog alsof ze zich op wilde richten draaide op haar zij en ik dacht nog zal het haar

lukken maar ze viel terug alsof ze al deel uitmaakte van het zand en de vloed spoelde over dat donkere hoofd van haar dat niet meer bewoog en na iedere golf die over haar heen sloeg duurde het langer voor ze weer stil op het zand lag tot ze ten slotte verdwenen was opgenomen door de zee en ik in een oneindige ruimte keek en de vervormde geluiden van branding en vogels hoorde en pas toen ik op een duin stond en over m'n schouder terugkeek en de branding zag en dat verlaten strand voelde ik een soort blijdschap opkomen die ik nooit eerder zo gevoeld had en ik wist niet waar zij vandaan kwam of wat zij betekende maar uiteindelijk moet je toch *vertrouwen* hebben zoiets dacht ik toen ik daar liep en de vogels krijsten en de hemel langzaam openbrak en een bleek zonnetje mijn huid licht heel licht verwarmde

Beeld

Behoedzaam, slag na slag, heb ik haar beeld uit het marmer gebeiteld: het was alsof ik *mijzelf* bevrijdde. Bijna teder heb ik het steen op de ogen weggeslagen – maar haar blik was koel.

Ik kon de aanblik niet verdragen. Ik heb het tegen de grond geworpen, mijn handen erop stukgeslagen tot het in brokken en smerig en bruin van bloed om mij lag.

Haar beeld heb ik niet kunnen breken: dat had zich al onttrokken aan de strijd, nog voor ik die begonnen was. In nieuw marmer heeft zij zich verborgen, maar ik beitel haar eruit – ik moet weten of haar blik niet milder, het verschuilen moe geworden is.

Te midden van puin en marmer kan ik niet anders dan telkens weer de beitel ter hand nemen, de beitel die ik meer liefheb dan de beelden: – de beitel die de beelden overleeft.

De laatste dag

Bewegingloos staande voor het raam
heb ik de wassende gloed, het zicht
op verwelkte velden – het licht –
met toegeknepen keel maar glimlachend ondergaan.